

Vonatzaj

*Megfordult a fejében, hogy visszamenjen.
De mi értelme? Úgyszincs ott már senki.
Húlt helyet nem lehet felnyársalni,
húlt helyen meghalni sem lehet.
Megfordult mégis, hosszan visszanezett,
gyárkémény, bozót, helyszínek,
ahogy a természet visszaveszi.*

*A bakterházban voltak boldogok,
ugrálni kellett a sínek között,
rozsdás királyság, birkóztak sokat,
hogy ki a mozdony, ki a pótkocsi.
Elment az egész. Nagyon nagy a csend.
Már nem is helyszín ez, csak síma hely.
Mint a vonatzaj, egymás horkolása.*

A stabilitás nem elég

*Szégyellte. Szégyellte, hogy keveset
váltott valóra. Rácsimpaszkodott
mások valóságára, utazások
meg helyzetek, néha majdnem igazak.
Emberre vágyott, olykor meg is próbált
ráforrasztódni erre-arra, de azt
nem szeretik szinte soha. Lerázták.
Ő húséges akart lenni meg stabil,
az ilyen persze nem kell senkinek.
Tudom, a stabilitás nem elég:
ki kell a másikat szimatolni,
svábbogárcsapdát és egérfogót
az útjába helyezni, abból érzi,
hogy törődve van vele, megadóan
kapálódzik, nem tudja, mi a jó,
de talán megérzi, hogy szeretik.*

Te mint műalkotás?

*Hasonlítunk az Alkotóra: ez annak tudása,
hogy nem hagyatkozhatunk senki másra,
hogy egyedül, vakító fényben élünk,
mint Ő. És olykor sötétet remélünk,
mert sok nekünk a fény, sokat mutat,
a fény a lelkiünk mélyében kutat,
s ott olyasmit talál... én le se írom,
rútság, rútság az szóban és papíron,
álomban támadó hitelezők,
sovány fiúk és vastag combú nők,
torokszorító nyári Balaton,
és én már egyiket sem akarom.*

*A szabad akarat, az nagy teher,
mert hol főlel büszkén, hol lever,
hol azt mondja: tiéd a jó s a rossz:
hogy más mit gondol, nem oszt, nem szoroz;
orrodba karikát akasztana,
a rossznak fémszerű a zamata –
izgalmas íz, mondja az Alkotó,
az Ellenőr, a velőnkig ható.
Tökéletes templom mindegyikünk.
Hát legyen kétes, homályos terünk.*

Nem ülhettem némán tovább

*„Neked nem osztottam lapot” –
mondta a srác, mikor a számat kinyitottam,
hogy élni kezdjek, legyenek résztvevő.
Nem tudtam, miről beszélnek, de mindegy,
nem ülhettem némán tovább, volt célom.
Magántermészetű, de mindegy.
Ha némán ülök, nem jutok közelebb
a céломhoz. Nem bántam volna azt se,
ha rájönnek, hogy kire hajtok, miért vagyok
egyáltalán itt, ahol nem tudom,
miről beszélnek. Én figyelmes arccal
voltam jelen, súlyom érezhető,
már csak meg kellett szólalnom, hogy én is*

*megelevenedjek, mint a mesekönyv
fölnyitásakor a papírbabák.
Vettem a levegőt, erre mondta ezt,
közben kinézett az ablakon:
„Neked nem osztottam lapot”. Mit képzelsz
ez a kis senki? Ő mint akadály?*

T Á B O R Á D Á M

A végső véső tekintete

*A végső véső formáz már bennünket
ő vájja ki valódi életünket
évtizedek belső-külső élményburkából
megtisztítva alakunk méztől-máztól
akit magunk sosem pillanthatunk meg
Csak a felőle ránk szegeződő tekintet
tükrében sejtethetjük meg kik vagyunk
milyenné lett igazi alakunk
s e sejtés bizonytalanosságában
tehetjük meg a holnapban a mában
azt ami még hozzáferr hozzászervül
s vethetjük el mi idegenként fent ül
és lehetünk akié lennünk kellett*

Imperfect days

ad Wim Wenders: Perfect days

*Teljes körű vizsgálatra alkalmatlan
tökéletlen wc-piszkító vagyok
mindig marad bennem salakanyag
nincs rendes rend soha a szobámban
hajnalban fekszem le és dél után kelek*